Oikeustapauskokoelma

UNIONIN TUOMIOISTUIMEN TUOMIO (kahdeksas jaosto)

12 päivänä toukokuuta 2021 *

Ennakkoratkaisupyyntö – Työntekijöiden vapaa liikkuvuus – Yhdenvertainen kohtelu – Sosiaaliset edut – Varoihin liittyvät enimmäismäärät – Etuuksien maksukautta edeltänyttä vuotta edeltäneen vuoden aikana saatujen tulojen huomioon ottaminen – Alkuperäjäsenvaltioonsa palaava työntekijä – Perhe-avustuksia koskevien oikeuksien alentaminen

Asiassa C-27/20,

jossa on kyse SEUT 267 artiklaan perustuvasta ennakkoratkaisupyynnöstä, jonka tribunal de grande instance de Rennes (Rennesin alioikeus, Ranska) on esittänyt 7.6.2019 tekemällään päätöksellä, joka on saapunut unionin tuomioistuimeen 21.1.2020, saadakseen ennakkoratkaisun asiassa

PF ja

QG

vastaan

Caisse d'allocations familiales (CAF) d'Ille-et-Vilaine,

UNIONIN TUOMIOISTUIN (kahdeksas jaosto),

toimien kokoonpanossa: jaoston puheenjohtaja N. Wahl sekä tuomarit F. Biltgen (esittelevä tuomari) ja L. S. Rossi,

julkisasiamies: H. Saugmandsgaard Øe,

kirjaaja: A. Calot Escobar,

ottaen huomioon kirjallisessa käsittelyssä esitetyn,

ottaen huomioon huomautukset, jotka sille ovat esittäneet

– PF ja QG itse

– Ranskan hallitus, asiamiehinään E. de Moustier ja A. Ferrand,

* Oikeudenkäyntikieli: ranska.

– Tšekin hallitus, asiamiehinään M. Smolek, J. Vláčil ja J. Pavliš,

– Italian hallitus, asiamiehenään G. Palmieri, avustajanaan A. Giordano, avvocato dello Stato,

– Puolan hallitus, asiamiehenään B. Majczyna,

– Euroopan komissio, asiamiehinään D. Martin ja B.-R. Killmann,

päätettyään julkisasiamiestä kuultuaan ratkaista asian ilman ratkaisuehdotusta,

on antanut seuraavan

tuomion

1 Ennakkoratkaisupyyntö koskee SEUT 20 ja SEUT 45 artiklan, sosiaaliturvajärjestelmien yhteensovittamisesta 29.4.2004 annetun Euroopan parlamentin ja neuvoston asetuksen (EY) N:o 883/2004 (EUVL 2004, L 166, s. 1 ja oikaisu EUVL 2004, L 200, s. 1) 4 artiklan ja työntekijöiden vapaasta liikkuvuudesta unionin alueella 5.4.2011 annetun Euroopan parlamentin ja neuvoston asetuksen N:o 492/2011 (EUVL 2011, L 141, s. 1) 7 artiklan 2 kohdan tulkintaa.

2 Tämä pyyntö on esitetty asiassa, jossa asianosaisina ovat aviopuolisot PF ja QG, jotka ovat Ranskan kansalaisia, sekä Caisse d'allocations familiales (CAF) d'Ille-et-Vilaine (Ille-et-Vilainen departementin perheavustuskassa, Ranska) ja joka koskee viitevuoden määrittämistä arvioitaessa heidän oikeuttaan perheavustuksiin ja niiden määrän laskemista.

Asiaa koskevat oikeussäännöt

Unionin oikeus

Asetus N:o 883/2004

3 Asetusta N:o 883/2004 sovelletaan sen 2 artiklan 1 kohdan mukaan ”sellaisiin jossakin jäsenvaltiossa asuviin jäsenvaltion kansalaisiin, – – jotka ovat tai ovat olleet yhden tai useamman jäsenvaltion lainsäädännön alaisia, sekä heidän perheenjäseniinsä ja heidän jälkeensä eläviin”.

4 Tämän asetuksen 4 artiklan sanamuoto on seuraava:

”Henkilöillä, joihin tätä asetusta sovelletaan, on samat jäsenvaltion lainsäädännön mukaiset etuudet ja velvollisuudet kuin kyseisen jäsenvaltion kansalaisilla, jollei tässä asetuksessa toisin säädetä.”

Asetus N:o 492/2011

5 Asetuksen N:o 492/2011 7 artiklan 1 ja 2 kohdassa säädetään seuraavaa:

”1. Jäsenvaltion kansalaista ei työntekijänä saa kansalaisuutensa vuoksi saattaa toisen jäsenvaltion alueella kotimaisiin työntekijöihin verrattuna eri asemaan työ- ja palvelussuhteen ehtojen suhteen;

tämä koskee erityisesti palkkausta, irtisanomista ja työttömyyden sattuessa paluuta saman alan työhön tai uudelleen työllistämistä.

2. Hänen on saatava samat sosiaaliset ja verotukseen liittyvät edut kuin kotimaisten työntekijöiden.”

Ranskan oikeus

6 Sosiaaliturvakoodeksin (code de la sécurité sociale) L. 521-1 §:n mukaan perheavustuksia maksetaan toisesta huollettavana olevasta lapsesta alkaen. Perheavustusten suuruus määritetään huollettavana olevien lasten lukumäärän ja kotitalouden tulojen perusteella.

7 Perheavustuksia myönnettäessä ja niiden suuruutta määritettäessä huomioon otettavien tulojen määrän laskemisen osalta sosiaaliturvakoodeksin R. 532-3 §:ssä täsmennetään, että ”[h]uomioon otetaan viitevuoden tulot” ja että ”[v]iitevuosi on maksukautta edeltävää vuotta edeltänyt vuosi”.

Pääasia ja ennakkoratkaisukysymys

8 Aviopuolisot PF ja QG, jotka ovat Ranskan kansalaisia, ovat ilmoittaneet vuosina 2011 ja 2012 veronalaisia tuloja 59 734 euroa ja 63 680 euroa. Koska heillä on huollettavanaan neljä alaikäistä lasta, heille maksettiin perheavustuksia kuukausittain yhteensä 458,02 euroa.

9 Näiden lapsilisien maksaminen keskeytettiin, kun QG, joka työskenteli Ranskan oikeuslaitoksen tuomarina, siirtyi kolmeksi vuodeksi Euroopan unionin tuomioistuimeen Luxemburgiin. Uuden tehtävänsä vuoksi QG:n vuotuiset tulot kasvoivat, ja ne olivat 123 609 euroa vuonna 2015 ja 132 499 euroa vuonna 2016.

10 QG:n palattua vuoden 2017 syyskuussa Ranskaan ja takaisin alkuperäiseen virkaansa, jonka seurauksena hänen tulonsa laskivat huomattavasti, pääasian kantajat osoittivat 1.12.2017 CAF d’Ille-et-Vilainelle perheavustuksia koskevan hakemuksen ja väittivät, että huomioon otettavien tulojen oli oltava kotitalouden tulot kyseisen hakemuksen tekopäivänä ja että sosiaaliturvakoodeksin R. 532-3 §:n säännökset, joissa määritellään viitevuodeksi maksukautta edeltänyttä vuotta edeltänyt vuosi eli tässä tapauksessa vuosi 2015, on jätettävä soveltamatta.

11 CAF d’Ille-et-Vilaine ilmoitti pääasian kantajille 24.1.2018 tekemällään päätöksellä, että perheavustusten kuukausittainen määrä olisi 115,65 euroa.

12 Pääasian kantajat tekivät tästä päätöksestä oikaisuvaatimuksen, joka hylättiin.

13 He nostivat ennakkoratkaisua pyytäneessä tuomioistuimessa kanteen, jossa he vaativat, että kyseinen päätös on kumottava ja että heille maksettavien perheavustusten kuukausittaiseksi määräksi on vahvistettava 462,62 euroa, joka on summa, jossa heidän mukaansa otetaan huomioon tulot päivitettyinä sekä huollettavana olevien lasten lukumäärä.

14 Pääasian kantajien mukaan CAF d’Ille-et-Vilaine ei ole noudattanut SEUT 20 ja SEUT 45 artiklan määräyksiä, asetuksen N:o 883/2004 4 artiklaa eikä asetuksen N:o 492/2011 7 artiklaa. Lisäksi sosiaaliturvakoodeksin R. 532-3 §:llä loukataan yhdenvertaisen kohtelun periaatetta ja se on siten ilmeisen lainvastainen.

15 Ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin muistuttaa aluksi, että SEUT 45 artiklan sanamuodon mukaan työntekijöiden vapaa liikkuvuus merkitsee, että kaikki kansalaisuuteen perustuva jäsenvaltioiden työntekijöiden syrjintä työsopimuksen tekemisessä sekä palkkauksessa ja muissa työehdoissa poistetaan.

16 Tämän jälkeen se kysyy, onko pääasiassa kyseessä oleva kansallinen säännös luonteeltaan syrjivä, ja jos näin on, voidaanko sitä pitää perusteltuna yleisen edun mukaisista pakottavista syistä. Olisi nimittäin unionin oikeuden kanssa ristiriitaista, että jäsenvaltion kansalaisen palattua lähtöjäsenvaltioonsa häntä kohdeltaisiin työntekijänä epäedullisemmin kuin häntä olisi kohdeltu, jos hän ei olisi käyttänyt perussopimuksen mukaisia mahdollisuuksia vapaaseen liikkuvuuteen.

17 Tässä tilanteessa tribunal de grande instance de Rennes (Rennesin alioikeus) on päättänyt lykätä asian käsittelyä ja esittää unionin tuomioistuimelle seuraavan ennakkoratkaisukysymyksen:

”Onko unionin oikeutta ja erityisesti [SEUT] 20 ja [SEUT] 45 artiklaa sekä asetuksen N:o 883/2004 4 artiklaa ja asetuksen N:o 492/2011 7 artiklaa tulkittava siten, että ne ovat esteenä sosiaaliturvakoodeksin R. 532-3 §:n kaltaiselle kansalliselle säännökselle, jonka mukaan perhe-etuuksia laskettaessa viitevuotena on maksukautta edeltävää vuotta edeltänyt kalenterivuosi ja jonka soveltaminen johtaa siihen, että sen jälkeen kun etuudensaajan tulot kasvavat huomattavasti toisessa jäsenvaltiossa, ne putoavat hänen palattuaan alkuperävaltioonsa, kyseinen etuudensaaja menettää osan perheavustuksistaan sellaisista maassa asuvista poiketen, jotka eivät ole käyttäneet oikeuttaan vapaaseen liikkuvuuteen?”

Ennakkoratkaisukysymyksen tarkastelu

18 Aluksi on määritettävä, sovelletaanko kaikkia ennakkoratkaisupyynnössä tarkoitettuja säännöksiä ja määräyksiä pääasiassa kyseessä olevaan tilanteeseen, jossa on kyse kansallisen virkamiehen tilapäisestä siirtymisestä Euroopan unionin toimielimen palvelukseen.

19 EUT-sopimuksen työntekijöiden vapaata liikkuvuutta koskevista määräyksistä on todettava, että vakiintuneesta oikeuskäytännöstä ilmenee, että unionin kansalainen, joka työskentelee muussa jäsenvaltiossa kuin alkuperäjäsenvaltiossaan ja ottaa vastaan työn kansainvälisessä järjestössä, kuuluu SEUT 45 artiklan soveltamisalaan (ks. tuomio 15.3.1989, Echternach ja Moritz, 389/87 ja 390/87, EU:C:1989:130, 11 kohta; tuomio 6.10.2016, Adrien ym., C-466/15, EU:C:2016:749, 24 kohta ja tuomio 31.5.2017, U, C-420/15, EU:C:2017:408, 13 kohta).

20 Tästä seuraa, ettei unionin kansalaisilta, jotka työskentelevät unionin toimielimen tai muun elimen palveluksessa muussa jäsenvaltiossa kuin alkuperäjäsenvaltiossaan, voida evätä oikeutta heille SEUT 45 artiklassa turvattuihin oikeuksiin ja sosiaalietuuksiin (ks. vastaavasti tuomio 15.3.1989, Echternach ja Moritz, 389/87 ja 390/87, EU:C:1989:130, 12 kohta ja tuomio 6.10.2016, Adrien ym., C-466/15, EU:C:2016:749, 25 kohta).

21 SEUT 20 artiklasta on todettava, että vaikka sillä otetaan käyttöön unionin kansalaisuus, siinä määrätään ainoastaan, että unionin kansalaisilla on kyseisessä sopimuksessa määrätyt oikeudet ja velvollisuudet. Tätä artiklaa ei näin tältä osin tulisi tulkita itsenäisesti suhteessa perussopimuksen erityismääräyksiin, joilla säännellään unionin kansalaisten oikeuksia ja velvollisuuksia (ks. vastaavasti tuomio 16.12.2004, My, C-293/03, EU:C:2004:821, 32 kohta ja tuomio 31.5.2017, U, C-420/15, EU:C:2017:408, 17 kohta).

22 Näin ollen SEUT 20 artiklan tulkinnalla ei ole merkitystä pääasian ratkaisun kannalta.

23 Myöskään sosiaaliturvajärjestelmien yhteensovittamista koskevien säännösten tulkinnalla ei ole merkitystä. Unionin tuomioistuinten oikeuskäytännön mukaisesti unionin virkamiehiä ei nimittäin voida pitää asetuksessa N:o 883/2004 tarkoitettuina työntekijöinä, koska he eivät kuulu minkään kansallisen sosiaaliturvajärjestelmän piiriin, mitä edellytetään kyseisen asetuksen 2 artiklan 1 kohdassa, jossa määritetään asetuksen henkilöllinen soveltamisala (ks. vastaavasti tuomio 3.10.2000, Ferlini, C-411/98, EU:C:2000:530, 41 kohta ja tuomio 16.12.2004, My, C-293/03, EU:C:2004:821, 35 kohta).

24 Asetuksen N:o 492/2011 7 artiklasta on muistutettava, että se on vain erityinen ilmaus SEUT 45 artiklan 2 kohdassa vahvistetusta syrjintäkiellon periaatteesta työolojen ja -ehtojen erityisalalla ja että sitä on näin ollen tulkittava samalla tavalla kuin viimeksi mainittua artiklaa (tuomio 23.2.2006, komissio v. Espanja, C-205/04, ei julkaistu, EU:C:2006:137, 15 kohta ja tuomio 13.3.2019, Gemeinsamer Betriebsrat EurothermenResort Bad Schallerbach, C-437/17, EU:C:2019:193, 16 kohta).

25 Se seikka, että pääasiassa kyseessä oleva työntekijä on unionin toimielimen palveluksessa, ei ole ratkaisevaa tältä osin, koska asetuksen N:o 492/2011 7 artiklan 2 kohdalla tavoitellulla yhdenvertaisen kohtelun tavoitteella pyritään juuri ulottamaan muiden jäsenvaltioiden kansalaisiin kaikki työsopimukseen liittyvät tai siihen liittymättömät sosiaaliset edut, jotka tunnustetaan yleensä kotimaisille työntekijöille pääasiallisesti näiden objektiivisen työntekijäaseman perusteella tai pelkästään sillä perusteella, että näiden vakinainen asuinpaikka on valtion alueella (ks. vastaavasti tuomio 18.12.2019, Generálny riaditeľ Sociálnej poisťovne Bratislava ym., C-447/18, EU:C:2019:1098, 47 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

26 Näiden seikkojen perusteella ja jotta ennakkoratkaisua pyytäneelle tuomioistuimelle voidaan antaa hyödyllinen vastaus on katsottava, että ennakkoratkaisukysymys koskee ainoastaan SEUT 45 artiklan ja asetuksen N:o 492/2011 7 artiklan tulkintaa.

27 Ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin tiedustelee näin ollen tällä kysymyksellä pääasiallisesti, onko SEUT 45 artiklaa ja asetuksen N:o 492/2011 7 artiklaa tulkittava siten, että ne ovat esteenä kansalliselle säännöstölle, jonka mukaan maksettavien perhe-etuuksien laskemista varten viitevuotena pidetään maksukautta edeltävää vuotta edeltänyttä kalenterivuotta, joten tapauksessa, jossa kansallisen virkamiehen saamat tulot kasvavat huomattavasti, kun hän tilapäisesti siirtyy toisessa jäsenvaltiossa sijaitsevaan unionin toimielimeen, perheavustuksien määrä on huomattavasti pienempi kahden vuoden ajan, kun kyseinen virkamies palaa alkuperäjäsenvaltioonsa.

28 SEUT 45 artiklan 2 kohdan ja asetuksen N:o 492/2011 7 artiklan 1 kohdan vastaisen mahdollisen syrjinnän olemassaolosta on todettava, että pääasiassa kyseessä olevaa kansallista säännöstöä, jossa vahvistetaan maksettavien perheavustuksien määrä niiden tulojen perusteella, joita työntekijä sai viitekalenterivuotena, joka määritellään siten, että se on maksukautta edeltävää vuotta edeltänyt vuosi, sovelletaan erotuksetta kaikkiin työntekijöihin heidän kansalaisuudestaan riippumatta, joten sillä ei luoda suoraan kansalaisuuteen perustuvaa syrjintää.

29 Unionin tuomioistuimelle toimitetusta asiakirja-aineistosta ei myöskään ilmene, että ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin katsoisi, että kyseinen säännöstö voisi johtaa välilliseen syrjintään, koska se saattaa johtaa työntekijöiden, jotka ovat muiden jäsenvaltioiden kansalaisia, kohtelemiseen epäedullisemmin kuin kotimaisia työntekijöitä.

30 Siltä osin kuin on kyse siitä, merkitseekö pääasiassa kyseessä oleva kansallinen säännöstö SEUT 45 artiklan 1 kohdan vastaista rajoitusta työntekijöiden vapaalle liikkuvuudelle unionissa, on muistutettava, että tämä määräys on esteenä kaikille sellaisille toimenpiteille, jotka – vaikka niitä sovelletaan ilman kansalaisuuteen tai asuinpaikkaan perustuvaa syrjintää – voivat haitata sitä, että unionin kansalaiset käyttävät EUT-sopimuksessa taattuja perusvapauksia, tai tehdä niiden käytöstä vähemmän houkuttelevaa (ks. vastaavasti tuomio 1.4.2008, Gouvernement de la Communauté française ja gouvernement wallon, C-212/06, EU:C:2008:178, 45 kohta ja tuomio 6.10.2016, Adrien ym., C-466/15, EU:C:2016:749, 26 kohta).

31 Tältä osin on todettava, että vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan SEUT 45 artiklan tarkoituksena on helpottaa unionin kansalaisten kaikenlaisen ansiotyön tekemistä unionin alueella ja että se on esteenä kaikille kansallisille toimenpiteille, joilla voi olla epäsuotuisa vaikutus näihin kansalaisiin, kun nämä haluavat harjoittaa taloudellista toimintaa toisen jäsenvaltion alueella (tuomio 1.4.2008, Gouvernement de la Communauté française ja gouvernement wallon, C-212/06, EU:C:2008:178, 44 kohta; tuomio 21.1.2016, komissio v. Kypros, C-515/14, EU:C:2016:30, 39 kohta ja tuomio 7.3.2018, DW, C-651/16, EU:C:2018:162, 21 kohta).

32 SEUT 45 artiklan tarkoituksena on näin ollen muun muassa välttää se, että työntekijää, joka käyttämällä oikeuttaan vapaaseen liikkuvuuteen on työskennellyt useammassa jäsenvaltiossa, kohdeltaisiin ilman objektiivisia perusteita epäedullisemmin kuin sellaista työntekijää, joka on työskennellyt koko työuransa ajan ainoastaan yhdessä jäsenvaltiossa (ks. mm. tuomio 7.3.1991, Masgio, C-10/90, EU:C:1991:107, 17 kohta ja tuomio 21.1.2016, komissio v. Kypros, C-515/14, EU:C:2016:30, 42 kohta ja tuomio 7.3.2018, DW, C-651/16, EU:C:2018:162, 23 kohta).

33 Nyt käsiteltävässä asiassa on todettava, että niitä perheavustuksia saavia henkilöitä, jotka ovat käyttäneet oikeuttaan vapaaseen liikkuvuuteen, ei kohdella epäedullisemmin kuin tällaisia avustuksia saavia henkilöitä, jotka eivät ole käyttäneet tätä oikeutta.

34 Pääasiassa kyseessä olevan kaltaisen kansallisen lainsäädännön mukaan työntekijään, joka on jäsenvaltion kansalainen ja jonka tulot ovat joko kasvaneet tai laskeneet hänen siirtyessään tilapäisesti toiseen jäsenvaltioon, sovelletaan nimittäin samoja, viitejakson aikana saatuihin tuloihin perustuvia perheavustusten laskemista koskevia yksityiskohtaisia sääntöjä kuin työntekijään, joka ei ole poistunut alkuperäjäsenvaltiostaan mutta jonka tulot ovat vaihdelleet samalla tavalla.

35 Pääasian kantajien tapauksessa heidän alkuperäjäsenvaltioonsa palaamisen vuoksi laskeneen perheavustusten määrän laskemista varten otettiin huomioon korkeammat tulot, joita he saivat toiseen jäsenvaltioon siirryttyään, samalla tavoin kuin sellaisen työntekijän, joka ei ole käyttänyt oikeuttaan vapaaseen liikkuvuuteen, tulojen samankaltainen kasvu olisi johtanut näiden avustusten määrän samankaltaiseen laskuun.

36 Näin ollen vapaata liikkuvuutta koskevan oikeuden käyttäminen sellaisenaan ei johtanut pääasian kantajille maksettujen avustusten määrän pienentymiseen, vaan siihen johti se seikka, että näiden viimeksi mainittujen toisessa jäsenvaltiossa oleskelun yhteydessä saamat tulot olivat korkeammat kuin ennen kyseistä oleskelua tai sen jälkeen saadut tulot.

37 Vaikka pääasian kantajat toteavat, etteivät he kiistä alkuperäjäsenvaltionsa toimivaltaa järjestää sosiaaliturvajärjestelmänsä muun muassa vahvistamalla maksettavien avustusten määrittämistä koskevat yksityiskohtaiset säännöt, he väittävät kuitenkin, että kotitaloudelle, jonka tulot ovat kasvaneet vastaavalla tavalla kuin heidän tulonsa kasvoivat ja joka on jäänyt

alkuperäjäsenvaltioonsa, olisi edelleen maksettu kahden vuoden ajan korotettuja perheavustuksia, vaikka tulot ylittivät pääasiassa kyseessä olevassa säännöstössä vahvistetun tulorajan, ja että näiden avustusten määrä laskisi vasta kolmannesta vuodesta alkaen.

38 Väittäessään, että tällaisen kotitalouden tilanne olisi ollut täysin neutraali siitä huolimatta, että sen tulojen tosiasiallinen kehitys otetaan huomioon viiveellä, pääasian kantajat eivät tosiasiassa arvostele perheavustusten suuruuden määrittämiseen sovellettavia yksityiskohtaisia sääntöjä vaan pikemminkin sitä, että oleskellessaan toisessa jäsenvaltiossa he eivät voineet edelleen saada korotettuja perheavustuksia saadakseen mahdollisen kompensaation paluun tapauksessa.

39 Primaarioikeudessa ei kuitenkaan voida taata vakuutetulle, että muuttaminen hänen alkuperäjäsenvaltiostaan toiseen jäsenvaltioon olisi sosiaaliturvan ja erityisesti sairaus- tai vanhuusetuuksien tai jopa perheavustusten kannalta neutraalia. On nimittäin muistutettava, että työntekijän muuttaminen toiseen jäsenvaltioon voi olla tapauskohtaisesti ja jäsenvaltioiden järjestelmien ja lainsäädäntöjen välillä vallitsevien erojen vuoksi sosiaalisen suojelun osalta asianomaiselle henkilölle enemmän tai vähemmän edullinen (ks. vastaavasti tuomio 6.10.2016, Adrien ym., C-466/15, EU:C:2016:749, 27 kohta ja tuomio 18.7.2017, Erzberger, C-566/15, EU:C:2017:562, 34 kohta).

40 Näin ollen se, että pääasian kantajat eivät voineet saada alkuperäjäsenvaltionsa maksamia perhe-etuuksia ollessaan toisessa jäsenvaltiossa ja että perheavustukset, joita he saavat tähän viimeksi mainittuun valtioon palatessaan, eivät kahden vuoden ajan ole kyseisenä aikana saatujen tulojen mukaisia, ei voi merkitä epäedullisempaa kohtelua, joka on ristiriidassa työntekijöiden vapaan liikkuvuuden ja erityisesti SEUT 45 artiklan kanssa.

41 Sama päätelmä on tehtävä asetuksen N:o 492/2011 7 artiklan 2 kohdan osalta, koska – kuten tämän tuomion 24 kohdassa on muistutettu – kyseistä säännöstä on tulkittava samalla tavalla kuin SEUT 45 artiklaa.

42 Lisäksi pääasian kantajien väitteestä, jonka mukaan pääasiassa kyseessä oleva kansallinen säännöstö on omiaan vaikuttamaan työntekijän, joka on jonkin jäsenvaltion kansalainen, päätökseen muuttaa toiseen jäsenvaltioon työskennelläkseen siellä ja saadakseen siellä korkeampia tuloja, koska hänen palatessaan alkuperäjäsenvaltioonsa hänelle aiheutuu haittaa sen vuoksi, että hänelle maksetaan huomattavasti pienempiä perheavustuksia, on muistutettava, että niitä syitä, joiden vuoksi siirtotyöläinen päättää käyttää oikeuttaan vapaaseen liikkuvuuteen unionin alueella, ei voida ottaa huomioon arvioitaessa kansallisen säännöksen syrjivyyttä (ks. vastaavasti tuomio 5.12.2013, Zentralbetriebsrat der gemeinnützigen Salzburger Landeskliniken, C-514/12, EU:C:2013:799, 33 kohta).

43 Kaiken edellä esitetyn perusteella esitettyyn kysymykseen on vastattava, että SEUT 45 artiklaa ja asetuksen N:o 492/2011 7 artiklan 2 kohtaa on tulkittava siten, että ne eivät ole esteenä jäsenvaltion säännöstölle, jonka mukaan maksettavien perhe-etuuksien laskemista varten viitevuotena pidetään maksukautta edeltävää vuotta edeltänyttä kalenterivuotta, joten tapauksessa, jossa kansallisen virkamiehen saamat tulot kasvavat huomattavasti, kun hän tilapäisesti siirtyy toisessa jäsenvaltiossa sijaitsevaan unionin toimielimeen, perheavustusten määrä on huomattavasti pienempi kahden vuoden ajan, kun kyseinen virkamies palaa alkuperäjäsenvaltioonsa.

Oikeudenkäyntikulut

44 Pääasian asianosaisten osalta asian käsittely unionin tuomioistuimessa on välivaihe kansallisessa tuomioistuimessa vireillä olevan asian käsittelyssä, minkä vuoksi kansallisen tuomioistuimen asiana on päättää oikeudenkäyntikulujen korvaamisesta. Oikeudenkäyntikuluja, jotka ovat aiheutuneet muille kuin näille asianosaisille huomautusten esittämisestä unionin tuomioistuimelle, ei voida määrätä korvattaviksi.

Näillä perusteilla unionin tuomioistuin (kahdeksas jaosto) on ratkaissut asian seuraavasti:

SEUT 45 artiklaa ja työntekijöiden vapaasta liikkuvuudesta unionin alueella 5.4.2011 annetun Euroopan parlamentin ja neuvoston asetuksen
(EU) N:o 492/2011 7 artiklan 2 kohtaa on tulkittava siten, että ne eivät ole esteenä jäsenvaltion säännöstölle, jonka mukaan maksettavien perhe-etuuksien laskemista varten viitevuotena pidetään maksukautta edeltävää vuotta edeltänyttä kalenterivuotta, joten tapauksessa, jossa kansallisen virkamiehen saamat tulot kasvavat huomattavasti, kun hän tilapäisesti siirtyy toisessa jäsenvaltiossa sijaitsevaan unionin toimielimeen, perheavustusten määrä on huomattavasti pienempi kahden vuoden ajan, kun kyseinen virkamies palaa alkuperäjäsenvaltioonsa.

Allekirjoitukset